

TYÖTTÖMYYDEN PEIKKO

(jatkoa ensimmäiseltä sivulta)

pitäisi olla. Mutta siinäpä se niksi onkin. Me täytimme varastot, mutta kapitalismi otti meiltä suurimman osan, eikä anna sitä meille takaisin, ellei se tuota liikevoittoa. Mutta kuvitelkaamme, että Venäjän työläisillä olisi viime vuosina olleet ne tuotannon edellytykset, jotka tässä maassa ovat olleet ja ovat yhä edelleen. Jos heillä nyt olisi varastot täynnä kaikkea mitä he jokapäiväisessä elämässään tarvitsevat. Kuinka toisellaan tulevaisuuden kuva heillä olisi edessään. He olisivat onnellisia saadessaan laskea hetkeksi työaset syrjään ja huolettona nauttia työnsä tuloksista täysien varastojen ääressä. Noin päivän taitet olisivat seuraukset siellä. Mutta siinäpä onkin taas toinen niksi. Venäjällä nykyään tuotetaan hyödyllistä tarvetta, eikä liikevoittoa varten. Venäjän työläiset ovat havainneet, että liikevoittojärjestelmä ei ole ainoastaan tarpeeton, vaan sangen turmiollinen ihmiskunnalle. He käsittävät, että ainoastaan työläisille kuuluu työn tulokset. — Mutta palatkaamme takaisin Amerikkaan. Miksikä me me Amerikan ja muiden maiden työläiset sallimme tuota loiskasvia, liikevoittojärjestelmää? Niiden syiden esiin kaivaminen ei kuulu tämän kyhäyksen puitteisiin, joten riittää tällä kertaa kun tiedämme, että se ei tule jatkuamaan enään kovin kauan. Eeu tähden onkin ehkä tärkeintä, että opimme valitsemaan parhaimmat keinot, joiden avulla pikaisemmin ja vähimmillä uhreilla voisimme hävittää nykyisen niin paljon turmiota tuottavan järjestelmän. Sillä päämäärästä kai alamme olla yksimielisiä, mutta keinoista ollaan vielä erimielisiä. Eräältä taholta meille selitetään, että on tarpeetonta työläisten pyrkiä valtaamaan valtiovaltaa, että ainoastaan taloudellisen toiminnan kautta me saavutamme päämäärän ja taloudellisella toiminnalla tarkoitetaan tavallisesti järjestymistä taloudellisiin järjestöihin ja lakkoja muodossa tai toisessa. Mutta kuinka käy lakkoilemisen silloin kun on käsillä edellä mainittu työttömyys ja pulakausi? Silloin me saamme olla lakossa tahdomme tai ei, sillä vähääkään häiritsemättä riistajamme rauhaa. Taas normaaliakoina ovat työnantajat murskanneet juuri valtiovaltansa avulla niin monta lupaavaa lakkotaistelua, että luulisi sen avaavan tyhimmänkin silmän näkemään valtiovalan merkityksen. Me sosialisti olemme sanoneet ja yhä edelleen sanomme, että valtiovalan valtaaminen on yhtä tärkeä kuin taloudellisenkin. Kuinka voimme kuvitella, että nykyaikainen kapitalismi olisi voinut saada sitä taloudellista valtaa mikä sillä on, ellei se olisi myös hankkinut valtiovaltaa. Sen historia kertoo taistelusta niin hyvin valtiollisen kuin taloudellisenkin vallan anastamiseksi sen alku aikoina ja myöhemmin, varsinkin nykyaikana sen vallan säilyttämiseksi. Ja yksi sen taistelukeinoista on juuri edellä mainittu keinotekoinen työttömyys. Yksin omaan taloudellisen taistelun kannalla olevat ovatkin aina käyttäneet valtteinaan sitä, että mitä hyötyä on työläisille valtiollisesta taistelusta — jolla tarkoitetaan järjestymistä poliittisesti, kuten sos. puolue, sekä vaalitaistelua

— kun he ovat pakoitetut kulkemaan paikasta toiseen, niin vaikka heillä olisi äänioikeuskin nimellisesti, he eivät voi sitä käyttää. Mutta se ei suinkaan todista valtiollisen taistelun tarpeettomuutta. Päinvastoin on meidän sitä suuremmalla syyllä pyrittävä vaikuttamaan siihen suuntaan, että edellämaitut rajoitukset tulevat poistetuksi. Jo yksistään se seikka, että kapitalistit niin kiihkeästi pyrkivät pitämään käsissään valtiovaltaa — ettei mikään uhraus ole liian suuri sen puolesta — pitäisi osoittaa, miten mainio ase se olisi työläisten käsissä. Kapitalistit tietävät, että niin pian kun he menettävät valtiollisen valtansa, ei ole taloudellisestakaan mitään jäljellä, sillä ne ovat eroittamattomat.

Miten luulette, että työläiset Venäjällä olisivat voineet ottaa haltuunsa taloudellisen vallan jos he olisivat jättäneet huomioon ottamatta valtiovalan?

Me sosialistit suositamme vaalitaistelua vallan valtaamiseksi sen tähden, että se on vähemmän uhreja vaativaa, sillä työväen luokkataistelulle ei ole mitään hyötyä pyrkiä hankkimaan marttyyrejä niin kauan kun sen voi välttää. Me emme luota suinkaan yksinomaan äänestykseen, kuten eräällä taholla on väitetty. Mutta tämän kyhäyksen tarkoitus ei ole väitellä sen tai tämän taistelutavan paremmuudesta, sillä se vaatisi erikoisen käsittelyn, joten sivuuttakoon se sillä huomautuksella, että se on porvaristo, josta viime kädessä riippuu millaisia keinoja työväestö tulee lopullisesti käyttämään. Nykyaikana tapahtumat seuraavat niin nopeasti toisiaan, että ellei työväestö mahdollisimman kiinteästi koeta seurata aikaansa, niin ne putovat eteemme ilmestyksinä, joiden merkitystä emme heti käsitä. Mutta mitä tehokkaimmin työväen luokka kokonaisuudessaan koettaa ottaa selvää yhteiskunnallisista kysymyksistä ja itse kukin kohdallaan pyrkiä etsimään niille ratkaisua — joten parhain tilaisuus löytyy työväen oman, sosialistisen sanomalehdistön ja kirjallisuuden kautta — niin sitä paremmin se kykenee selvittämään kunkin esille tulevan pulmansa omaksi edukseen. Vain siten me myöskin helpoimmin löydämme ratkaisun niin työttömyydelle kuin muillekin yhteiskunnallisille epäkohdille. Mutta siinä työssä tarvitaan myös naiset! Siis naiset muistakaa, että ainoastaan sosialismissa löytyy ulospääsy siitä umpikujasta, johon kapitalismi on ihmiskunnan ajanut. Ei riitä se, että me uskomme sosialismiin kuin ennenmuinoin jumalaan, vaan on sen eteen myöskin toimittava kukin kykynsä mukaan. Sosialismi ei lupaa meille muuta kuin taistelua siksi kunnes saavutamme päämäärämme. Mutta ellemme itse kukin kohdaltamme ota siihen osaa, niin kuinka voimme puhtaalla omallatunnolla käydä nauttimaan niistä hedelmistä, jotka toiset ovat taistelleet.

E. M.

MITEN OSAMME ON JAETTU

(jatkoa ensimmäiseltä sivulta)

ko lähtee ansiotyöhön kodin ulkopuolelle. Tahi on joutunut ottamaan työtä kotiin, kuten pyykin pesoa, neulomista, kukkien tekoa y. m. Nämä työt ovat kaikkea muuta, vaan ei helppoa.

Ainaista kidutusta jännityksessä olemista päivästä päivään.

Se palkka, mitä niistä maksetaan, ei riitä kunnolliseen ravintoon, ei kunnollisiin vaatteisiin. muista välttämättömistä tarpeista puhumattakaan. Siis täytyy turvautua siihen viimeiseen keinoon — ruveta kauppatavaraksi! Lapset saavat jäädä miten sattuu, jäävät ominapuinsa kunnes virkavalta korjaa huostaansa. Lapset viedään lastenkoteihin tai joku ottaa ottop lapsekseen j. u. e. He joutuvat erilleen toisistaan ja äidistään. Usein myöhempinä vuosina tuskin tietävät, onko heillä siskoja ja veljiä tai missä on heidän isänsä ja äitinsä. Ja koti... se on kuin satu, uni, joka on hävinnyt olemattomiin.

Nämä ovat niitä kurjuuden kukkia, jotka ovat omiaan osoittamaan meille, miten ihana on tämä "kultala".

Mutta kaiken tämän roska-läjän yli nostavat hallitsevat päänsä, sanoen ymmärtämättömälle kansalle: tämä on hyvä maa, täällä kannattaa elää. Täällä saa kaikkea!

Se on totta, että täällä saa työläiset suurimmassa määrässä kokea kurjuutta, kärsiä sanoin kuvaamattomasti. Rikkaat nauttivat ylellisyydestä ja äärimmäisestä loistosta.

Voidaan tehdä tekoja mitä julmimpia, niitä painetaan "villasella", mutta kosketteleppa herrojen kunniaan ja varsinkin kukkaroon, se on toista! Minkälainen törkeys työläisiä kohtaan ei ole kielletty "vapaassa maassa".

Henkilöt, jotka uskaltavat puhua ja sanoa kaikesta totuuden, uskaltavat puhua noiden uhrien puolesta ja vaatia oloihin korjauksia, niin se on heiltä jyrkästi kiellettyä. Missään muodossa ei saa epäkohtia tuoda ilmi. Sellainen henkilö on pantava lintaan tahi karkoitettava maasta. Viedään visusti lukkojen taa, että varmaan on päästy sellaisesta häiritsijästä.

Meidän sanomalehtemme sisältävät harva päivä uutisia suurista onnettomuuksista, kuin myös mitä kaameimmista kurjuuskuvista, joiden alkusyynä on, kuten sanoin, köyhyys! Samallakertaa kuin amerikkalaisen lehden sunnuntai numeron julkisivua täyttää jonkun madamin muotokuva, jossa näemme kaulassa helmiä, jotka on etsitty veden alta, joiden hinta sanotaan olevan 27,000, mutta jotka on ostettu viittä tuhatta halvemmalla niiden todellista arvoa, samalla kertaa jossain sisäsivulla mainitaan muutamin sanoin mitä kaameammasta köyhyyden murhenäytelmästä.

Työläisiä kehoitetaan säästämään ja varoitetaan jonkun ruokalajin käytöstä, sanomalla, että se on ylellisyys tavaraa, vaikka se olisi vain tarpeellista ja välttämätöntä ihmiselle. Työläiselle on jo ruoka ylellisyystavaraa, mutta loiseläjälle ei ole mikään liian kallista käytettäväksi. — Eivät ainakaan ne koruesineet, joita nämä kuuluisat loisnaiset kantavat kaulassaan, ole ihmiselle välttämättömiä. Eivät ne täytä vatsaa, vaikka olisi kuinka kiljuva nälkä. Mutta se rikkaus ja valta, joka näihin esineisiin on kätkeyty, se pakottaa niitä hankkimaan ja niiden puolesta ihmisyyden turmelemaan.

Mitä meidän sitten tulee tehdä, saadaksemme oikeuksia? Miten voimme poistaa ne turmion ja pahuuden pesät, jotka ovat meidän kirouksenamme?

Täytyykö meidän orjien tavoin nurkumatta kaikki ottaa vastaan, tyytyä vaan lupauksiin tai odottaa kärsivällisesti siksi kuin meidät hauta saavuttaa. Ei suinkaan! Meidän on liityttävä yhteen, lyötävä kädet käsiin ja yhteisvoimin noustava vääryyttä vastaan. Meidän täytyy koota taajat joukkomme. Vihdoinkin on aika katkoa orjuuskahleemme. Punalipun juurelle rientäkäämme! Riviin nekin, jotka vielä kaikessa rauhassa odottavat "jumalan määräyksiä". Hekin saavat nähdä, että köyhälistön joukkovoima on todellinen pelastaja... joka voi korjata kaikki epäkohdat.

Naisten on noustava kiireesti toimimaan, sillä heihin etupäässä suurimmat kärsimykset kohdistuvat. Nytkin viime vuosina on kyllin paljon koeteltu naisten kärsivällisyyttä. Heidän on ollut pakko kantaa kaikenlaiset sodan rasitukset. He ovat kaikkensa uhranneet sodan jumalille... He ovat uskonet, mitä heille on uskoteltu. Nimitään, että kaiken vaivan palkaksi koittaa paremmat ajat... ja helpoituksen päivät. Nyt on nähty niiden lupauksien tulokset. Yhä enempi on kuormaa lisätty, entistä enempi pitää ponnistella pyssykseen elävien joukossa. Tällainen on ollut tulos niistä suurista lupauksista.

Emmekö nyt jo ymmärrä kääntää kohtalon kellon sekuntineulaa toisinpäin? Miksi annamme sen lyödä omaksi turmioksemme? Meidän on kertaalkikkaan noustava tositoimintaan, jätettävä pois turhat venyttelemiset.

On liityttävä yhteen ja vietävä voittoon se aate, jonka avulla luodaan uutta yhteiskuntaa.

Äitiyden ilo

Kirj. Katri R.

Kuin lapsen uinuvi kehossaan, Niin autuas hymyily kasvoillaan. Silloin äidin rinnassa salamoi, Hän suuren suurta unelmoi.

Jos taimen tuon kauniiksi kasvattaa Mä voisin — toivoa toki uskaltaa, Kerran työstänsä jalosta palkkiota — Se äidille iloa toisi suurinta.

Aika kulkevi kulkuaan. Se on vienyt jo lapsen kehdestään. Iään, äidin timantti kallis tuo, Kuin orja toisille rikkautta luo.

Äidin kasvoille katkeruus vakoja tuo, Miksi samaa vain hälle elämä suo Kuin mallekin — raadantaa kovaa, Lailla koneen jok' ei aivoja omaa...

Yksi tieto on äidille lohdutus, Tää lapsensa riemukas huomautus: — Työnjättiläinen jo huomata alkaa Poistamaan pois orjuuden salpaa.

Soi rinnoissa kansojen vapaushymni. Selaa kytee, vaikka pinte on tyyni. Tuo tieto on äidille rauhoitus. Hän usko, että koittaa aamu uus'—

— Nainen on suuri voima, kun hän on totuus, oikeus ja rakkaus. — Emile Zola.

SÄKENIÄ

Tilatkaa nyt, ettei enään unohtu. Säkeniä on yleisesti arvokkuudeltaan tunnustettu tarkoitustaan vastaavaksi julkaisuksi. Ainoa laatuaan. Mielenkiintoisia tietoja Venäjältä. Hinta \$1.50 vuosi.

RAIVAUAJA, Box 468, Fitchburg, Mass.